

[Kjærulff-Schmidt]

naturligvis har været drøftet i udenrigsministeriet. Jeg tror, det er opfattelsen i regeringen, at det vil være en meget dårlig idé, at det vil yde nye bidrag til de opløsningstendenser, der i forvejen gør sig gældende i FN, hvis man accepterer denne idé fra Philippinerne og siger ja til, at næste års ordinære generalforsamling skal afholdes i Manila. Det ville være rart, hvis udenrigsministeren ville sige noget om det. Hvis udenrigsministeren ikke vil sige noget om det, så vil jeg tro, at folketinget kan tillade sig at gå ud fra, at tavsheden vil være udtryk for, at regeringen er enig med fremskridtspartiet i, at det vil være en meget dårlig idé, at næste ordinære generalforsamling holdes andre steder end i New York.

Ib Christensen (DR):

Med et udpræget talent for at spille folketingets tid har fremskridtspartiet provokeret denne udenrigspolitiske debat og bruger så selv tiden til at komme med den ene ordfører efter den anden.

Jeg har ikke tænkt mig at gå ind i denne udenrigspolitiske debat. Men jeg vil gerne kommentere det ene af de dagsordensforslag, som fremskridtspartiet har stillet, og jeg vil gøre det med den baggrund, at jeg netop er hjemvendt fra New York som deltager i den danske parlamentarikerdelegation ved vores FN-mission og derfor har haft lejlighed til på stedet, om jeg så må sige, at følge forhandlingerne omkring Sydafrikaresolutionerne. Jeg har ikke lov til at referere, hvad der er blevet sagt af andre, men jeg har lov til at referere, hvad jeg selv har sagt på retsforbundets vegne, hvilket samtidig danner begrundelse for, at vi anbefaler at stemme imod det af hr. Jørgen Junior fremsatte dagsordensforslag, hvorefter der tages afstand fra boykot af Sydafrika i sportslig henseende.

Også vi har sympati for dette, at man ikke bør blande politik og sport sammen. Men det sker, og det sker i stigende omfang rent faktisk. Det sker ved, at nogle større lande investerer vældige summer i prestigebetonet professionalisme, og det sker også i form af, at Sydafrika selv har blandet tingene sammen ved at praktisere apartheid og raceadskillelse – i øvrigt mod den olympiske komité og mod almindelig anstændighed. Derfor er det så at sige Sydafrika selv, der har spillet bolden op.

Det er fordømmeligt, og jeg tror, ingen i denne sal ikke fordømmer apartheid og race-mæssig adskillelse. Det er jo endnu mere infamt, for så vidt som folk allerede udskilles i kraft af deres hudfarve, idet der end ikke ses på deres politiske overbevisning.

Der kan være samfund, der er endnu mere lukkede og restriktive end Sydafrika, men der er her en mulighed for at påvirke et system, som det store flertal af menneskeheden må fordømme. Der er en mulighed for at gøre det, og det er jo et grundlæggende træk i dansk udenrigspolitik og FN-politik, at hvor der er en praktisk mulighed for at påvirke tingene, da har man gerne villet. Derimod har man ikke villet medvirke til noget, der bare var et slag i luften over for systemer, som man alligevel ikke havde chance for gennem FN eller på anden måde at påvirke.

Derfor må det afgørende vel i og for sig være, om man må formode, at en sådan sportslig boykot sammen med andre eventuelle foranstaltninger vil være egnet til at ændre klimaet i Sydafrika, sådan at der kan skabes tåleligere tilstande, og så man kan forebygge ad den vej en eksplosion med uhyggeligt vidtrækkende virkninger, ikke bare for det sydlige Afrika, men videre ud.

Jeg ser derfor disse resolutioner og også denne sportsboykotresolution i forlængelse af den våbenembargo, som sikkerhedsrådet har vedtaget, og som en afspejling af, at også USA og andre vestlige lande i allerhøjeste grad skærper politikken over for Sydafrika.

Det, jeg har givet udtryk for i vores FN-mission, er, at såfremt Danmark sammen med de andre nordiske lande i enighed ville stemme for denne boykotresolution og ledsage den med en kontant og udførlig stemmeforklaring om, at de dele af resolutionen, der indeholder krav om sanktion af tilskudsmæssig art eller lovgivningsmæssig art over for danske sportsfolk, der deltager sammen med apartheidshold, må man tage afstand fra, for det kan man ikke i henhold til den danske lovgivningstradition, retstradition og grundlov, men at man i øvrigt kan støtte den, fordi man finder, at det er en rigtig handling og egnet til at lægge forøget pres på Sydafrika, ja, så ville den danske regering, såfremt den besluttede sig herfor, ikke møde kritik fra retsforbundets side. Og vi må da antage, at den parlamentariske dækning for så vidt og-